

D ů v o d y:

Ku správným důvodům rekursního soudu, na které se poukazuje, dlužná, hledíc k obsahu dovolací stížnosti, dodati ještě toto: Z obsahu žaloby jest patrno, že žalobce žádá náhradu důvodem správy, máje za to, že kůň již před převzetím byl nemocným; neboť již 14. března 1920 vyzval žalovaného, by kobyly proti vrácení kupní ceny vzal zpět. Přes to, že žalobce nyní na zpětvzetí kobyly netrvá, uplatňuje nárok z tvrzené nemoci dobytčete, jež od žalovaného dne 10. března 1920 převzal a později dal léčiti; že pak léčební útraty patří též k náhradě ze správy, plyne z poslední věty § 932 obč. zák., podle které předatel věci ručí v každém případě za škodu zaviněnou, kteroužto škodu uplatniti lze také žádostí za snížení ceny. Je-li ale důvodem žalobním vada zcizeného dobytčete, náleží žaloba dle § 49 čís. 8 j. n. k okresnímu soudu bez ohledu na výši požadovaného peníze.

Čís. 667.

Smlouvy, vypočtené v § 1, písm. b) zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. vyžadují k své platnosti notářského aktu i tehda, jde-li o manžele od stolu a lože rozvedené.

(Rozh. ze dne 14. září 1920, Rv II 107/20.)

Ve sporu o nepřipustnost exekuce tvrdila žalující, že nabyta zabavených předmětů, o něž šlo, koupí od svého rozvedeného manžela. O trhově smlouvě notářský spis sepsán nebyl. Žaloba byla procesním soudem první stolice zamítnuta. D ů v o d y: Vzhledem k ustanovení § 1 zák. ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák., mohla platná kupní smlouva ohledně vybavovaných předmětů mezi žalobkyní a jejím rozvedeným manželem sepsána býti jedině ve formě notářského spisu, což se však i dle tvrzení samé žalobkyně nestalo. Že této formy spisu notářského jest nezbytně třeba, tomu nasvědčují tato rozhodnutí nejvyššího soudu: z 8. června 1898, č. 7624, Notariatszeitung 1899, č. 37, příl. k věst. min. sprav. 1899, č. 71, ze 4. února 1896, č. 1391 — Notariatszeitung 1896, č. 17, Centrallblatt für Jur. Praxis str. 435, z 10. listopadu 1896, č. 10.182, Notariatszeitung 1897, čís. 2, Centrallblatt für Jur. Praxis 1897 str. 158, a posléze z 15. října 1895, č. 11.683, Notariatszeitung 1895, č. 47, Centrallblatt für Jur. Praxis 1895, strana 1062. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil mimo jiné z těchto důvodů: Proto, že byla žalobkyně se svým manželem v době trhově smlouvy, o niž tu jde, od stolu a lože rozvedena, neodpadla, jak mylně za to má žalobkyně, nutnost, aby zmíněná smlouva trhově byla, ač-li měla platnou býti, zřízena ve formě notářského spisu. Po rozvodu trvá totiž manželství ve své podstatě dále, rozvedení manželé zůstávají si na dále manžely (Krainz Ehrenzweig II. díl § 432 str. 82). Také zákon z 25. července 1871, čís. 76 ř. z. nečiní rozdíl mezi manžely rozvedenými a nerozvedenými. Proto i trhově smlouva mezi rozvedenými manžely musí, aby platnou byla, míti formu notářského spisu (rozh. nejv. soudu ze dne 18. listopadu 1919, Rv I 500/19, úř. sb. č. 8).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Zákon ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. ustanovuje v § 1 písm. b), že platnost smluv, tam blíže uvedených, mezi nimi též kupních smluv mezi manželi jest podmíněna sepsáním notářského spisu. Jak dovolatelka sama praví, má tento zákonný předpis na zřeteli hospodářský zájem, chtěje chrániti jednak třetí osoby proti úmluvám manželů, jednak jednoho manžela proti druhému, a proto, aby úmluvám takovýmto, jednak hospodářsky škodlivým, jednak nerozvážným bylo čeleno, byla platnost jejich učiněna závislou na zachování určité formy. V těchto důvodech má svou příčinu okolnost, že zákon, ustanoviv jako podmínku platnosti těchto smluv zřízení notářského spisu, nerozeznává, zdali jde o manžele rozvedené, či nerozvedené. Rozvodem nezrušuje se manželský svazek, manželé mohou kdykoli zase se spolu spojití a manželské společenství obnoviti, následkem čehož ono hospodářské nebezpečství, které úmluvami mezi nimi může pro třetí osoby nebo pro některého z manželů vzniknouti, nejen není rozvodem odstraněno, nýbrž naopak, poněvadž obnovení manželského společenství rozvedených manželů těžko lze kontrolovati, může jmenovitě — pokud jde o zájmy třetích osob, státi se ještě hrozivějším. Proto nelze přisvědčiti k názoru dovolání, že platnost tržové smlouvy, uzavřené mezi rozvedenými manželi, není vázána formou spisu notářského, a vším právem odvolací soud potvrdil rozsudek okresního soudu, jenž žalobu zamítl z té příčiny, že tržová smlouva ze dne 18. června 1919 mezi žalobkyní a jejím s ní rozvedeným manželem nebyla sepsána ve formě spisu notářského.

Čís. 668.

Kupitel může žalovati pouze o dodání zboží, nikoli však o to, by prodávatel přísežně vyjevil (čl. XLII. uvoz. zák. k c. ř. s.), kde nedodané zboží jest.

(Rozh. ze dne 14. září 1920, Rv II 148/20.)

Žalující firma koupila od žalované firmy různé druhy látek. Když žalovaná zdráhala se jí zboží dodati, tvrdíc, že je již jinam prodala, domáhala se žalující, by žalovaná přísežně vyjevila, kde nedodané zboží, jež v žalobě podrobně uvedla, jest, tvrdíc, že je má žalovaná na skladě, vyčkávajíc stoupnutí cen. Žaloba byla soudy všech tří stolic zamítnuta, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Podmínkou žaloby vyjevovací dle čl. XLII. uv. zák. k c. ř. s. jest, aby žalobce byl v nejistotě ohledně jmění, jež vyjeveno býti má. Ale tato podmínka, která se zvláště zjevně podává z ustanovení poslední odstavce cit. článku a vůbec z povahy věci a intence ústavu, tu zcela chybí. Žalující už v žalobě specifikuje dopodrobna zboží, jehož vyjevení se domáhá. Není tu tedy třeba přísežného vyjevování žalovanou stranou. Žalující může proto žalovati na dodání zboží dle udání koupeného a, vymůže-li rozsudek, vésti potom exekuci (§ 346 ex. ř.), a teprv